:87

תקלין חדתין כלומר כשהן בונין בנדק הביח היו קונין כל לרכי הבנין ממעות חולין כר ולאחר שנגמר היו מקדישין אוחו כן שהיו מביאין מעות של הקדש כשיעור דמי

קדש היא. קדש תהיה לכם: שמהא הוויימה בקדש.

שכל מעשיה לא יהיו אלא בקדש: שמהא באה

שכל מעשיה לא יהיו אלת הקדש: שחסה בחם מחסרותם הלשכה. אבל אין לריך לעשותה בקודש: הדפנים, בסיפא: המקדיש נכסיו. וקייל סתס הקדשות לבדק הבית: והיו בסן דברים ראוין לקדשות לבדק הבית: והיו בסן דברים ראוין לקדבות לבור. וכל המקדיש דבר הראוי למובח אינו יולא מידי מובח לעולם והראוי לקרבן יחיד מוברק אותו ליחול והראוי לקרבן ביחיד מוברק אותו ליחול והראוי לקרבן ביחיד המובר הלבור שלי אםשבר הלבר הובר הלבור שלי אותו ביתוח הלאור הלבור הלבור הליחות הלאור הלבור הליחות הלאור הלבור הלבור

היינו קטורת דחי בהמה הח חני נה בסיפא והיא ראויה ליחיד כמו ללבור ואי יינות ושמנים וסלחות הא חני להו אלא קטרת דאינה ראויה אלא ללבור אלמא עושין קטורת מחולין ובחוץ וקשיא לר"י ב"ח: באומן של בים אבטינת.

שהיה נוטל בשכרו מותר הקטרת שניתותר אלא שהיו לוקחין ממנו אחר כך ולא הספיקו ליקח עד שהוקדשה ולעולם בקדש נעשית וכר"י ב"ח:

מה שהתן שם וישור בקטרת היתה כלי שרת מכמים לל שרת לקדש דכל תעשיה בקדש: דבר שקדש בכלי שרת שדם נפדה. בתמיה ואנן תנן נותנין אותה לאומנין בשכרן: א"ל ולאו שמואל היא. כלותר

מאן אמרה להך שמעתחא שמואל ושמואל הוא דאמר שהקילו במוחר קדשים: דאי**מפלגון**. דפליגי

יחות שהקים בתותו קשים. השישטקן בעיה: שמואל ור"י: פוסירו סמידין. שלקחו ממעות לבור מתרומת הלשכה דמן בערכין אין פוחחין מששה עלאים מבוקרין בלשכת הטלאים וכשמגיע ר"ח ניסן לא היו מקריבין שוב קרבנות לבור

ר"ח ניסן לא היו מקריבין שוב קרבנות לבור ממעות התרומה של אשתקד שומתר חדש החדשו חדש והבא קרבנות מתרומה חדשה ונמלא בכל שנה ושנה ד' טלאים כלשכת הטלאים ממעות התרומה

של לבור נפדין דלב ב"ד מתנה עליהן ובלא חולין אי אפשר לפדותן ממעות תרומה חדשה שאין הקדש

קריבה אלא עולה: ר"ו אומר ירעו. השעירים כמו העולות: מקיילין בהן. בשעירים שנתותרו משנה לשנה את המובח כשהמובח בטל מקריבין אותן לנדבות לבור: וקשיא יש **מטאם קריבה עולה.** דשעירי הלצור חטאם הן וקיץ המזבח עולות הן: שנייא היא. שאני קרבנות לצור שאינן נקבעין לשם מה שיהיו אלא בשחיטתן וכל זמן שהן חיים רשות ביד

לבור לשנותן למה שירלו: **סנאי ב"ד על המותרות**. אפילו חטאת שיקריבו עולות אבל

שאר חטאות של לבור אין משתנין להיות עולות:

מן האומנין נותנין להן בעד הבנין ובעד השבח יחד: אוסן המעום. שחיללו בו הקטורת והיה בראשונה לצורך האומנין מה יעשו בהן: ינסנו לבים גרמו וכו'. שמקבלין ל) ירושלמי יומא פ"ה הל"א. שכרן מתרומת הלשכה: והן וכרי. והוא שיהו חייבין להן לבית גרמו מעות משנה שעברה דאי משנה הבאה אף שכרן באה מתרומה חדשה: בעיי. שאל אם לא היו וכרי מה יעשו במעות הראשונות: סמן לריכא ליה. מעיקרא מיבעיא ליה והשתא פשיטא ליה דר׳ בא בשם ר׳ חייא בר בא אמר למילחייהו: ומשני הן לריכא ליה. הא דקמבעיא נ) ירושננרייונגופ טיטל ט, ב) כרימות ו א, ג) לקמן הל"ד, ד) עי שבועות יא א, בת היה אם הן באין לכלי שרת בשירי הלשכה או דהוו להו כמותר תרומת הלשכה אבל לקיץ המוצח ודאי באין דאף מותר תרומת הלשכה לקין המוצה באים באינה בליה באינה ב בי בישות י ב. ו) ע"ש יב א, ו) שם ע"ב,

עין משפט נר מצוה

לב א מיי' פרק משקלים הלי"ב: לג ב מיי׳ פרק ב מכלי המקדש הלכה ו: לד ג מיי׳ פרק ד משקלים :הלי״א:

נוסחת הבבלי

(א) ר' חייא כו' אתא ר' ביבה ור' חייה בשם ר' יוחנן מקיילין כו' חביבא בר כהן שאיל לר' יוסי מחלפחא כו': (ב) ר"י ממלפתח כור: (ב.) ר"י בר' חנינא כוי בשירה הוא דעתיה דר' יוסי בר' חנינא קודש היא כדי שתהא הוייתה בקדש (שעשו) דעתיה דריב"ל קדש היא אתיא דר' כשמואל היא כו' הלשכה יוסי בר' חנינא חתים דר' יוסי בני טניטו כשמואל אתיא דריב"ל כר"י דהא תנינא המקדיש כר"י דהה תנינה המוקדים כר: (ג) "אר יוסי דר" אבין אמר' ר" זעירה קמיה דרב הוגא דבר שהוא קדוש בכ"ש נפדה כר': (ד) נפדית כל שכן תטאת כר שמאל בר ינחק כו׳ א״ר חנינא תנאי :יוכ

הגהות הגר"א

[א] מלות אותן המעות מה יעשה בהן ל"ג וה"פ ומבים הטרת ומחלל ונותנים לאומנין בשכרן היינו מותר הקטרת שחילל על המעות והחטרת הרמב"ם ולכן ל"ג הכא אותן המעות מה יעשה מחלליו על מעות האומניו פסיקת כים יוכם צריכת פים הא דפשיטא ליה בכלי שרת והא דלריכא ליה בחול. נראה דקאי אסוגיא דלעיל גבי בירוצי יבש דקחמר שם בעי ר"ח בר בח עד כדין בירוצי לח אפילו בירולי יבש וכו׳ יפלו לקין המובח דפשיטא ליה שם

[ħ] עי' תוס' שבועו' דף יב ע"ב ד"ה ואף דהוא מטעם דלב ב"ד מתנה עליהם. ומכאן לא נראה כן

ומביא קשורת ומחלל עליהן ונותנים אותה לאומנין בשכרן ^[א]אותן המעות מה יעשה בהן רבי אומר אומר אני ינתנו לבית גרמו ולבית אבטינם שהיו בקיאין בפימום הקטורת ובמעשה לחם הפנים א"ר שמואל בר רב יצחק והן שיהו חייבין ^[ב]להן מעות משעה ראשונה (א)רבי חייה בר בא בעי לא היו משנה הראשונה (ג)אתא רבי הייבין להן מעות משעה הראשונה (ג)אתא רבי (ביבי) בא בשם ר' חייה בשם ר' יוםי (יוחנן) מקייצין בהן את המזבח ר' בא בר כהן בעי קומי ר' יוסה מחלפא שיטתי' דר' חייא בר בא ^[ד]תמן צריכה ליה וכה פשיטא ליה הא דצריכה ליה בכלי בר הא דפשיטא ליה בקיץ למזבח דאיתפלגון פיטמה⁶⁾ בחולץ (-)ר' יוסי בי רבי חנינה אמר פסולה רבי יהושע בן לוי אמר כשירה⁵⁾ מה מעמא דרבי יוסי בי רבי חנינה קודש היא שתהא הווייתה בקודש מה מעמא דרבי יהושע בן לוי קודש היא שתהא באה מתרומת הלשכה (י)אמר רבי יוםי בי רבי בון אתיא דרבי יוםי בן הנינה כשמואל ודרבי יהושע בן לוי כר' יוחנן דתנינן ³ המקדיש נכסיו והיו בהן דברים ראוין לקרבנות צבור רבי יוחנן אמר קטורת אמר רבי הושעיה תיפתר באומן משל בית אבמינם שהיה נומל בשכרו קטורת ודרבי יוםי בי ר' חנינה כשמואל דאמר רב הונא בשם שמואל מכתשת? עשו אותה ככלי שרת לקדש א"ר

שמואל מכתשת⁷ עשו אותה ככלי שרת לקדש א״ר יוםי בי רבי בון אמרה (ר' זעירא קמיה) רבי חונא קומי רבי יוסי דבר שקדש בכלי שרת נפדה א״ל ולא דשמואל היא דשמואל אמר קל הוא במותר ולא דשמואל הותיום אמר ממימים שמואל אמר 'נפדין כפסולי המוקדשים הותירו שעירים על דעתיה דשמואל אם עולה (ר')נפדית לא כ״ש חמאת על דעתיה דר' יוחנן א״ר זעירא ידעו אמר רבי שמואל בר רב יצחק מקייצין זעירא ידעו אמר רבי שמואל בר רב יצחק מקייצין רהי את המזבח ומשיא יש חמאת שקריבה טולה רהי את המזבח ומשיא שתפאת שקריבה טולה בהן את המזבח וקשיא יש חמאת שקריבה עולה ברון אות רובובר רוקש אי שי רובאתי שקן ברו עולרו אמר ר' יוסה ולו שנייא" היא שאין קרבנות צבור נקבעין אלא בשחימה אמר רבי חייא (חנינה) תנאי ב"ד הוא על המותר שיקרבו עולות: מתחלל על הקדש: נפרון פנסולי המוקדשין. וירעו ב"ד הוא על הבוו מעד שיסחלב על הקדש: נפרון פנסולי המוקדשין. וירעו עד שיסחלבו וימכרו ויפלו דמיהן לנדבה דקדושת הגוף שבהן להיכן הלכה ואינן מתחללין בלא מום: הוסירו שעירים. שקנו הלבור מתרומת הישנה כגון שעיר של ר"ח אדר שנאבד ונמלא בניסן: אם עולה נפרים. להקריבה עולה ואש"ג שאם מניחין אותה לרעות עד שיסחלב נמי דמיה נופלין לקין המובח להקריבה עולה אפ"ה נפדית להקריבה עלה עולה: לא ל"ש אטאם. שאם מניחין אותה שאינה מהובה אלא עולה: ב"א אומר גיצון בשונית במון העולדה: מתואל אבו בשונים.

כלותר כשהן צורין בדרך הביח היי חניון כל ארכי חברין ממעות חולין כי ולחר שנכתר היי מקדישין המנו את היי בין ממעות חולין כי ולחר שנכתר היי מקדישין כל הבנין והשבח שהשביח האומנין בצוין ושכר האומנין ואמר שמחול קדושה שיש במעות הללו על הבנין ואמר שמחול קדושה שיש במעות הללו על הסבין והמלא קדוש המעותי ילאו לחולין ופורעין מקדש להו לאומנין בשכר, מ"ע מאן דמתבדב מעות מקדש להו לאומנין בשכר, מ"ע מאן דמתבדב מעות מקדש להו לאומנין בשכר, מ"ע וא מקדש מעות מקדש להו לאומנין בשכר, ב"ן דמתבדב מעות מקדש שינוא לדי המוכר מיחול כיו שוב א"י לקנות בהן לפי באחל לפי שהמוכר היה מעול קדדם שימאן לדי המוכר מיחבי מומר הקטרת כנגד שיטון ל" מפרישין מתנה מתותר הקטרת כנגד שיטון ל" מפרישין מתנה מתותר הקטרת כנגד שיון כ" מפרישין מתנה מתותר הקטרת כנגד של חלין מעות הקדש בשני ובצין שביל והלי בשני אללו לאומנין בשנין בצי מחללין מעות הקדש בשבעת קניה עד העלים ועל של כל להי מוללין מעות הקדש בשיעור השבח שהיו משביחן בכל יום היה הגובר מבל האומנין באול לבקף בשיעור השבח שהשביחו האומנין במנו להוח ויום ותחללן על שבח הבנין ביו וחדיין שיש שה מחלל הלחר יום וחדלין לבל הא היה שבוצר נותן להם המעות חלילו על שבח הבנין ברי ועדיין לה הגבר נותן להם המעות חליל לבחף במעות הבלים חליל וחלים לחלים לחלים לחלים לחל התעות הללחנין והבנין קודש אבל לא היה שבוצר נותן להם המעות הלומנין השבח שיש ביד הגובר שתיל לתותר הבירות אינו מחללין לוחו מותר הקטרת על אותן מעות חליק והשני להים לבוך במחל השותי לאול לחלין והן בי הגובר נותו לאחי מקדשין כרי היי השותר הקטרת חליל לחומין והבנין מעות של להול לחלין והפנין מציא מעות הל מעות הקדם מולין לחותין מדיל משתה הבנין ומחל לאחים הקדם הקטרת המיל לחומנין ומוכן לאומני בשכרן והמעות האלין לחלין וחל בד הגובר: ונושל לחלים לחלים לתרותה שה השות לה המנים התובר התורת שה המיל לאומנין בשרות המיל לאומנין בשרות המיל לאומנין בשכרו המעות הקטרת המיל להומלין והנין לאומני שבה אתר המיל להומני מובה התובר התובר התובר התובר התובר התובר המול לה של ליו לתומן שבה להתוב שביא המובר להמומן השביא בהכו להמנים המבר התובר המומר הביול המולי להל לחלין וחלין לאחמנים המבר התובר המומר המום המוםר התובר להמום להיום להים להיום להמום להיום להול לה בשל לה של המום להתוב להמום להוב להמום להמב הלהום להמום להמו ירוא שאין קון בבורו בבור יחיי א (חביבה) היהי המחלה הקטרת שלתיל בל המעות הפקטרת החייא (חביבה) רבנא יילה לחלות ישנה כדפירש הרמב"ם ולכן ל"ג הכא אותן להרותה ישנה כדפירש הרמב"ם ולכן ל"ג הכא אותן להרותה ישנה בל הרמב"ם ולכן ל"ג הכא אותן להחיים עלהן ואולי לחרותה ישנה שנה: אתר רבי אותר הבנין רק עלה לד אותני הקטרת והדב לל יוא ליה שיבואו הקטרת לד אותני הבנין רק דוקא ליד אותני הקטרת והדב למח"ש במתנ" על מעות האותנין אע"ג דאתר סתם אותנין דוקא ליד אותני הקטרת והי"ש שבכה והיו השכר חלונן תכף כשמובה להן הגובר. ואתר להם בעד מואלת החיבות והיו השכר חלונין הכף כשמובה להן הגובר. ואתר להם בעד מואלת החומנין הייל ונחון הקטרת שלמות מוחות והייל ונחון הקטרת שלמות מלותנין הייל ונחון הקטרת שלמות מוחותי בית אבטינת והתעות יחורו להחומה ישנה ואתריו בית אבטינת והתעות יחורו לתרותה ישנה: "ד" גר"ח בד ב"ל בעיל לתות באותני בית אבטינת והתעות יחורו לתרותה ישנה: "ד" גר"ח בד ב"ב או בית חיבין להם מעות האותני בית אבטינת חומות היו הייבין להן משעה ראשונה אם כן מה מיד חיבין להות הוב ללחות היולן על הקטרת והמעות ישלי לתרותה ישנה וועש המשות קודש אותן מעות השה הייבין להם מעות האותנין על הרקו על התעות שלוקה הגובר מלשכה מתחותה חדש הייבין להם מעות האותנין לתרותה ישנה לא מתרותה חדשה וליקה הקטרת השה האותן לריך מתרותה חדשה והן מליבי מוחר הקטרת שהוא מתרותה הדשה וליקה הקטרת השה הוא ב"ב אות הייבין שלה היה מגביע לחשרה להשל הלות הייבין שלה היה מגביע להשה הוק להתיל בל להחות בלה מתפותה ישנה של הלות הייד בר המאות הודש להיה מגביע להשה בליל ליה. ומש שלה היא ונבע ער"ש בן בלל שלה להיו להיו ללי לה בות היא בל היא לני בל שלה היא לני שלה של ליה מותר הקטרת אות ללין המובח בשלח התוב להול היו מבי שלה בלו להתיל הוא לליל ביות הלא לישל בל שלה הוא לפיל בני היות בסשית הקוב מהלים הוא בלות הייד ברה אי פסולה והיל להן מחבה בלי חוב הוא בלות הייד ברה אי פסולה והפקול ליה מיים בסיי בתופשנות הפור בלות היות להיה לאל לצור לשיר שלה להול מייד המנות הלא בל היות להול היות הלור מליד שלה להלים להיה לאל לצור היות להתי האת הלות הייד המנות התום הלה התוב שלתה בלות היות להות הייד המנות התום הלחום להרום להוול היות התום התום התום התום התום הלהום להוול היות הלהום להוול היות הלחום להתום הלהום להוול היות הלהום להתום הלה

לבור לשנותן למה שירלו: **מנאי ב"ד על המוסרום.** אפילו חטאת שיקריבו עולות אבל שחת חלות:

שאר חטאת של לבור אין משתנין להיות עולות:

משבת ארידו

נוסחת רבינו הגאון נ"ע. ודבפרשים מה דמהפיך בנירססו חתן פשיטא ליה דקאי אילעיל ולהכי גרים לעיל בעי רייח בר בא ועיין בשבעות י"א א יא או מעסה תפסל בלינה כיי ובמנחות ז" ע"ב גרים לעיל בעי רייח בר בא ועיין בשבעות י"א א יא או מעסה תפסל בלינה כיי ובמנחות ז" ע"ב ואם לנו נפסלו כו י ובשבעות י"א א יא או מעסה תפסל בלינה כיי ובמנחות ז" ע"א אוני לנו נפסלו כו י ובשבעות י"א דיה מכל מקום כרי: ה"ד מפסר באומן שהיה נועל בשכרו ולאומן בסכר ועיין בישי ש ד"ה המקדש נכסיו דקאתו ובגמרא מפרש באומן בית אבטינם כרי ועיין מעילה מייין ובכש"י שם ד"ה המקדש נכסיו דקאתו ובגמרא מפרש באומן בית אבטינם כרי ועיין מעילה מהיי דבכש"י שם ד"הי מפרשיין מהקדש ב"א כלי שלי אלי ישני הקערם אומנין את מביד מסרישן וניין ברש"י בבעילה פלי עלי לול האי ישה הקערם אומנין בכליו ומון מעילה מחיי וולא מייר מהר כאן וכב דכל זמן שהיא בקדושה אינו רשאי לימנו לאומנין דכל דבר שראי למוב אחור וילא מייל בלי האי ישה הקערה אומנין בעדי המערה מדייה מותר כר ואל ישל בלי האי יש הקערה אומנין במריד מותר בר ואל קוא לבי אומנין בסוף הל שקלים. לא איי מוא בית לוא ברקר אה בכלים ותרורו מייו ואל מיי ולש בייו מותר בר ואל בקו הליקה לא מון בחוף בל שקלים. לא שיל וואל הייו בענין מיינת הקטרת להאומן ה"ג בענין מיות הנותר אול הווי הווים למיי הוואל הייו להווי הווים לאין ומדין להון מתון אור בל הווים בל הורו היושלמי זה ולדידהין שסור אויק וואל הייול הייו אווי ברפייום של היו שומה לא אווים בל הייו אלה וווי בלבי להוו מום בל אווי אווי שלי להווים להווים בל הייול הווים להווים לא להווים להווים לא להווים להווים לא הבשלים הווים אוא הקאות בי"ל בל אווים בנון מהחום בנו בל בל התווים הווים לא התווים להווים לא מווים לא הווים להווים לא המוים להווים לא הווים בלווים בלווים להווים לא מווים להווים לא המילין בלווים הווים בלווים לא הווים להווים לא המווים בלווים להווים לא המווים להווים לא המוייו שלה מווים להווים להווים לא המווים להווים לא המווים בלה הווים בל

ושנה ד' טלאים בלשכת הטלאים ממעות התרומה הישנה והיינו שהוחירו שלא הולרכו להקריבו בשנה שעברה: שמואל אמר נפדין כממימין. להכשירן בשנה זו ומחללין אותן על מעות חולין ואחון המעות ילכו למותר התרומה הישנה וביון שילאו לחולין חוזרין ולוקחין אותן מתרומה חדשה ויקרבו בשנה זו ואע"ג שאין בהמת קדשי יחיד מתחללת בלא מוח כדקי"ל מואם כל בהמה טמאה דאמר מר בבעלי מומין שנשדו הכתוב מדבר אילו של צבור נפדיו דלב צ"ד מתכה שליכו ובלא חולים שחינו על המנין לאומנין יצא לחולין נוחנין לאומנין בשכרן והמעות אזלי לתרומה ישנה כדפיי בהן דפשיטא דשם מותר הקטורת עליהן ואזלי לתרומה ישנה: [ב] נ"ל שהיו חייבין עליהן וכו': [ג] ה"ג לא היו חייבין להן מעות משעה ראשונה מחלנין על מעות החומין אותן מעות מה יעשה בהן אחא רי ציבי וכו'. ואם חלבה לידע כוונת הגאון הנ"ל בגי' זו עי' בספר תקלין חדמין וחמלא טעם מספיק כי כאן קלרה היריעה להכיל את כל דבריו: [ד] ה"ג ממן פשיטא ליה וכה לריכא ליה

גליון הש"ם

: צי"ל